

ŘECKÁ MYTOLOGIE NAŠÍM POHLEDEM

A jak to vidí sám hrdina/ sama hrdinka?

Antigona

S hrůzou jsem hleděla na své bratry, kteří se snažili zabít jeden druhého. Mrštně se vyhýbali výpadům meče. Když se najednou Polyneikes nestačil vyhnout a s bolestným výkřikem padl k zemi. Eteokles se skláněl nad svým bratrem, ale Polyneikes z posledních sil mávl zbraní a zasáhl svého bratra přímo do srdce. Oba naposledy vydechli. Se zoufalým výrazem jsem doběhla k oběma svým bratrům. Padla jsem na kolena vedle nich, můj obličej se zkřivil a po tváři se mi skutálely první slzy. Můj hedvábný peplos byl zbrocený krví. Vojsko Eteokla se vrátilo za hradby s bohatou kořistí, kterou tu zanechala armáda mého druhého bratra. Kreon, nijak nezasažen událostí, která se stala před několika okamžiky, vynesl královské rozhodnutí.

„Eteokles padl za vlast, proto mu dopřejeme pohřeb hodný králům,“ rozhodl Kreon, „avšak Polyneikes zaútočil na Théby. Jeho tělo zůstane zde před hradbami napospas divé zvěři. Ale pokud by se někdo pokusil provinit se proti rozhodnutí krále, čeká ho smrt.“

Celým mým tělem nyní kolovaly vztek a zoufalství. Mé svědomí vedlo bitvu proti nařízení Kreonta přímo uvnitř mě. Když se pokusím bratra pohřbít, zemřu. Když budu respektovat nařízení krále, potrestají mě bohové. Mé svědomí vyhrálo. Musím se zeptat Isméný, zda mi pomůže. Polyneikes si zaslouží důstojný pohřeb jako jeho bratr.

Večer jsem proklouzla přes strážce do pokoje mé sestry. Rozčesávala si své dlouhé černé vlasy a přikusovala bobule hroznového vína.

„Antigono, co tu děláš?“ zeptala se, když si mě všimla.

„Nemohu spát, když vím, že náš bratr leží napospas divokým psům před hradbami. Isménó, pojďme ho pohřbít. Každý si zaslouží důstojný pohřeb. To je boží zákon.“ snažila jsem se přesvědčit svou sestru.

„Blouzníš, sestro? My ženy nemůžeme bojovat proti mužskému rozhodnutí. Natož proti tomu královskému.“ Isméná odhodila hřeben a začala nervózně přecházet po pokoji.

„Pohřbím bratra s tebou i bez tebe. Jsi-li šlechtná, o půlnoci se ke mně připojíš.“ odpověděla jsem a s očima stočenýma k zemi opustila její pokoj.

O půlnoci jsem proklouzla kolem dřímajících strážů. Studený vítr mi rozcuchal uhlově černé vlasy, které se mi uvolnily z účesu. Bratrovo tělo leželo na stejném místě a v plné zbroji

bylo velmi těžké. Nesmím se vzdát. Zachytila jsem své úzké prsty za železné brnění a začala mrtvé tělo táhnout směrem k řece.

Cesta byla dlouhá a pro mne velmi namáhavá. Má víra mě hnala směrem k řece. S častými pauzami jsem se k řece dostala po třech hodinách. Trvalo mi celou věčnost, než jsem nabrala alespoň trochu sil. Poté jsem bratra svlékla a odtrhla jsem cíp svého oděvu, který jsem namočila do vody a bratra celého omyla. Když jsem skončila, nezbyvalo moc času, a proto jsem bratra ukryla za nízké křoví a rozeběhla se zpět k Thébám.

Těsně před úsvitem jsem padla k branám Théb. Z posledních sil jsem se dostala do města a pak i do paláce. Usínala jsem s myšlenkami zaměřenými na bratra.

Další noc jsem se vydala dokončit to, co jsem začala. Když jsem dorazila k řece, hned jsem se dala do práce. Dlouhou dobu mi trvalo, než jsem vykopala jámu. Když jsem chtěla bratrovo tělo vložit do hrobu, na místě, kde jsem ho zanechala, nebyl. V té chvíli zpoza křoví vylezly strážce. A já, smířena s mým osudem, předstoupila před Kreonta...